

ЦВЕТАН СЕВЕРСКИ
АКО ВСИЧКО СЕ ПОВТОРИ...

chitanka.info

Отначало се показва шапката на слънцето, после изникна перчемът му — розов като главата на сънлив малчуган. Накрая, излюпило се вече, то се усмихна като в най-хубавите земни утрини и се наведе да наплиска лицето си с роса. Но тук роса нямаше.

— Интересно — обади се Щурмана. — Слънцето изгрява от запад.

„Като тогава“ — помисли си Капитана, а гласно рече:

— Тук посоките нямат това значение. Впрочем за какъв дявол сме се раздрънкали. Трябва да събудим нашенците. Спят и навярно сънуват приятни земни сънища.

— Един русоляв малчуган с лунички на лицето търкаше очи с юмручетата си и говореше насън — Щурмана показва с ръце. — Чух само да казва: „Мамо, не искам краве масло... И-е-е, толкова дебела филия...“

— Погледни онова мургаво момиченце с куклата — каза Капитана. — Сигурен съм, че ако я поиска някое друго момиче, ще я стисне и ще каже: „Няма, тя си е моя...“

— Също като на Земята — рече с болка Щурмана и се обърна встрани там, където беше кацнал звездолетът. Антените му бавно се движеха по азимут. А куполът му от това разстояние приличаше на земен глобус, от тези, дето учителите в час по география показват на учениците, въртейки ги с един пръст. Само че този глобус беше обгорен и на места потъмнял — следи от бурното начало. Тогава всичко се разви с фантастична скорост. Накъсан далечен вой на сирени се сля с боботенето на ракетните двигатели, с уплашените викове на децата и неописуемото тресене на Земята. Началното натоварване беше голямо, почти като натоварването върху първите космонавти — нямаше даже микросекунди излишно време за обирание на началната скорост. Изведнъж детският плач секна и само едно общо „ма-моо!“ увисна в камерата на пасажерите, макар че помещенията на съвременните космически кораби бяха изолирани за безтегловността.

"Как да забравя разширените зеници на Щурмана. Той гледаше през подвижния илюминатор земните облаци, които ни гонеха, и се тресеше от някакъв невъобразимо силен страх. Щурмана, който бе летял цели двайсет години между звездите на галактиката ни и който бе срещал смъртта поне сто пъти, винаги бе намирал умение, кураж и воля да се размине с нея.

Добре, че бях зает с управлението, иначе нямаше да издържа. Вълна, подобна на гравитационната, само че с променящ се център, ни залюля встрани, за миг ни задържа — скоростта падна наполовина и после ни пусна, не пусна, а просто ни блъсна. Бяхме преминали в обсега на друга гравитация. Не гледах индикаторите, нито измервателните уреди. До този момент всички стрелки и лъчеви линии играеха свободно и неопределено. Когато летенето ни мина в нормално космическо, нещо тупна встрани до мене. Обърнах се и видях Щурмана да лежи. Една глътка „антишок“ го върна веднага в действителността. Повярвайте ми, той се усмихваше.

Бяхме спасени.

— Преди да ги събудим — каза Щурмана, — трябва да обмислим версията за причината на идването ни на тази планета.

— Безспорно. Само че ме тревожи тяхната любознателност. Концентратът за заличаване на паметта действа добре, но... — той не довърши...

— Да — промърмори Щурмана. — Трябва ни солидна версия, от опит знам, че по-трудно се лъжат децата: те всичко искат да научат. Започнеш ли да обясняваш, леко-леко те оплитат във въпросите и накрая ти разбираш, че всичко си казал.

— Дали ще стигнат порциите „антишок“? Днес ще имаме тежък ден и ще ни трябва най-малко по две на човек.

— Ти забрави, че трябва да измислим версията, преди да сме пили „антишок“.

Двамата заедно се отправиха към жълтата скала, която с долния си край ближеше всеки прилив на морето. Край вдлъбнатината ѝ, наподобяваща огромно седло, се спряха. Погледнаха назад поляната, на която все още спяха децата, седнаха и започнаха да спорят.

„Парламентьорната група“ от няколко момчета приближаваше „огромното седло“ съвсем демонстративно. Щурмана се изправи и учудването му беше огромно.

— Странно — каза той, — идват като пратеници на противникова армия.

— Глупости, въздържай се! — смъмра го Капитана. — Ти забрави за версията.

— Добро утро! — поздрави най-голямото момче и посочи на останалите къде да седнат.

— Защо не ни почакахте в лагера? — вместо поздрав запитва Капитана.

— В концлагера, искахте да кажете — иронично го поправи дългунът. — Дявол да го вземе, защо ни смятате за хлапаци и цял час обмисляте глупави ходове, за да ни „замажете очите“.

— Всяко момче трябва преди всичко да бъде възпитано — нервно го прекъсна Щурмана. — Какви са тези думи: „дявол да го вземе“ и откъде се взе този укор?

— Вие двамата по-добре знаете — промърмори едно малко на ръст момче и се опита да скрие напирещите сълзи. — Къде е сега мама?...

— Ах, пак се разкисна, Снежко. Като на пролетно слънце — обърна се към него дългунът и се опита да се засмее.

Нещо бодна Капитана и той за миг се почувствува отпаднал. Остър земен спомен, близък, просто вчерашен нахлу в представите му и го завладя. Капитана напрегна волята си, за да се овладее и се върне в сложната обстановка, която той бе задължен да направлява към хубав край.

— Не разбирам — реши да му помогне Щурмана, — защо не спазвате десетото условие от правилника за космическите пътешествия?

— Пътешествия! — не изтрая дългунът. — Да бяхте казали дезертъорства, най-малко, по-точно е.

Щурмана нищо не отговори, само си помисли, че тези думи не могат да бъдат на един хлапак.

— Ясно — проговори Капитана. — Версията отпада. Ще трябва да свалим картите. — Той пое широко дъх, като че се задушаваше, и продължи: — Вие навярно сте нарушили още една точка от правилника, прочели сте бордовия дневник... Ясно, няма какво да крием вече. Жалко, напразно изразходвахме концентрата за заличаване на паметта.

Капитана не беше искрен. Той си мислеше по-скоро за провала на основния му план — тези деца да израснат на планетата и продължат човешкия род без основния недъг на своите родители, на техните родители, прародители и така нататък — мисълта за войната.

Те не трябваше да знаят истинската причина за принудителното „посещение“ на тази изоставена и запустяла планета. Трябваше да изличат от паметта си думата ВОЙНА. Капитана замълча, потърси думи да продължи, но не намираше най-подходящите.

"Странно — мислеше разбъркано той. — Какво са разбрали? В дневника бях писал: „Видях последното ято птици да изчезва пред очите ми като мастилени точки под попивателна. После... помислих си за бебето на съседката, което може би в този момент се раждаше... През визатора видях как за част от секундата изгоря тревата на полигона, отстоящ на петстотин километра и всичко наоколо се превърна в кафяв облак. Странно, не почувствувах страх. Не знам защо си представих една картина от моето детство на село: беше същата свежа утрин. Събуди ме дъхът на скосената наблизко трева. Станах тихо, отидох в нивата и набрах млечни мамули. Накладох огън и ги зарових в жарта. Те пукаха, миришеше на препечено брашно. Не съм сантиментален, но тогава почувствувах нещо много радостно и вълнуващо, което с нищо не можех да сравня. Това беше много живо усещане: чувствувах се силен, сит, доволен, богат, мъдър — чувствувах се човек, извън каноните на писаните правилници, учебници, омофилми и така нататък земни средства за въздействие.

Изрових от пепелта мамулите и ги овъргалях между дланите си. Тяхната топлина се вля в жилите ми. Отхапах и замлясках звучно. Баба стоеше до мене и ме гледаше. Усмивката ѝ беше малко тъжна. Не знам, бабите много обичат депата и тази обич е малко тъжна, струва ми се... Тя ми каза, че вечер се палел огън и се печели мамули, а не сутрин. Тогава те са сладки като приказките. В същия миг ми хрумна, че животът на моята баба е привечер, а моят — утро. Не ѝ го казах...

Мисълта ми беше за това дребно и незначително човешко изживяване. Интересно беше, че сетне за двайсет и пет години космически пътешествия, рискове, приключения имах впечатления за няколко човешки живота, а аз си припомних незначителната картина на онази утрин, в която запалих един малък огън, опекох мамули и се събудих с мириса им из цялото поле..."

„Не знам какво още бях писал“ — продължи да мисли Капитана.

Никой не нарушаваше тишината на тази планета. Само морето говореше нещо на брега.

Бях писал още, че почувствувах далечните ядрени тътнежи като земетръс и тогава от запад изгря едно друго слънце. Страшно беше с две слънца.

Инстинктът ми за съхранение подсказа: нашият космодром е пълен с деца, дошли са на тренировка. (Всяка неделя идваха „бъдещите космонавти“, както обичаха да ги назовават журналистите, идваха и тренираха всички манипулации, необходими за едно космическо пътешествие.) Подчиних се на тази мисъл и отплавах с тях, с петдесет деца, петдесет спасени човешки живота... Не са малко.

— Какво да ви кажа — проговори най-сетне Капитана. — Нашата планета вече е бездна...

— Защо бездна? — изтръпна дългунът.

Капитана разроши с пръстите на едната си ръка перчема му, после го прегърна. Не каза нищо. Децата видяха едно изкривено до болка лице да се мъчи да изглежда капитанско и от този миг те се почувствуваха мъже. Разбраха: от тяхната земя бяха останали двайсет бъдещи мъже и още приблизително толкова бъдещи жени... И нищо, че те знаят истината, нищо, че са запомнили думата ВОЙНА, те щяха да продължат човешкия живот по-мъдро. Тази пуста планета след време ще стане прекрасна градина, красива и вълшебна като в приказките. Тогава на нея ще живеят милиони хора, всеки ден ще се раждат хиляди розови бебета, децата ще се люлеят на дървени кончета и ще се чудят защо този технически прогрес е запазил толкова века дървените кончета; всяка година зрелостници ще напускат училищата и ще правят незапомнени абитуриентски балове...

— И така — Капитана се изправи, — Щурмане, събери пасажерите. Започва ден, първия...

Отправиха се към мравуняка от деца, който кръжеше около звездолета като покрай майка. Куполът отгоре блестеше на слънцето и удивително приличаше на географски глобус, като онези, които учителите на земята обичаха да показват на учениците си и да ги въртят с един пръст. Само че този беше обгорен и на места потъмнял — следи от бурното начало.

* * *

— Господа президенти — прозвуча ясната дикция на секретаря на ООН. — За днес филмът лекция завърши.

Персовизорите бяха изключени и вълна от шумното ежедневие ги върна отново в действителността. Президентите на великите сили бавно напуснаха залата. Навън предобедното слънце щедро раздаваше шепи радост, забързани минувачи гонеха поредната си цел, люлееха се детски колички, в близката градинка малки деца правеха замъци от пясък... Всички хора бяха заети, та не забелязаха как Земята тихо и мъдро пазеше равновесието.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.